

Ptákovina

aneb Ženská u povětří

Alena Bures

PTÁKOVINA

aneb Ženská v povětrí

Alena Bures

Nakladatelství SOLIS

Brno, 2023

© SOLIS, 2023

Vydalo v roce 2023 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 1. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Obálka – návrh a zpracování © SOLIS

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-02-1 (ePub)
ISBN 978-80-88652-03-8 (Mobi)
ISBN 978-80-88652-01-4 (PDF)

ANOTACE

Přáli jste si někdy umět létat? Stát se třeba orlem, roztáhnout křídla a letět? Linda Vránová, skoro padesátiletá rozvedená zdravotní sestra, to umí. Jenže všechno není jen tak. Linda se čas od času mění v ptáka, jenže nikdy neví, kdy situace nastane, v co přesně se změní a jak dlouho bude proměna trvat. Zpočátku se snaží vší silou se svého prokletí zbavit. Ono není nic příjemného, když se třeba v butiku změníte ve slepici! Až když se Linda v ptačí podobě stane svědkem trestného činu, pochopí, že svých proměn může použít i k dobré věci. Pak se do toho ještě zaplete jeden sympatický poručík kriminální policie a je o zábavu postaráno. Ptákovina je humoristický román, určený především ženám. Svým vtipem a napětím ale jistě pobaví celou rodinu.

LADY BIRD SE PŘEDSTAVUJE

Dneska za vejra... no jasně, pardon, za samici výra velkého. Bejt dítě, byla bych třeba ptáčátko. Bejt po přechodu, nemusela bych věčně odmítat zájemce o páření – možná... Ale když jsem za normálních okolností čtyřcítka plus (*teda spíš plus plus, sama říkám radši „skoropade“*), jak se dnes říká období, kdy je mládí v prachu a myšlenka na důchod se pohybuje v oblasti sci-fi, co se dá dělat, měním se v dospělýho ptáka. Neptejte se mě proč, poněvadž nemám tucha. Já jsem si to rozhodně nevymyslela, nevybrala ani nepřála...

Dnešní proměna ještě jde... Proti slepici třeba je vejřice ještě docela v pohodě. V lese ticho, tma, zatím je i docela teplo, běhají tu různé tvorové a tvorečky, které denní návštěvník neuvidí. Dobře, že jsem večerela, lovit myši se mi vážně nechce. Měsíc svítí jako lampička, ani nebudu potřebovat ten svůj vyhlášený zrak. Lítat v noci není vůbec špatný, romantika a všecko, jen kdybych nevstávala ráno na denní dvanáctku. To zase budu ráno čučet jak... no, jak sůva. Jak taky jinak. Bože, nemůžu být jednou před šichtou – *před* šichtou, ne *po noční*! - skřivan?! Kdybych to aspoň dokázala změnit! Zbavit se toho konečně! Přece to musí nějak jít! Musí! A já na to přijdu!

Ještě abych si dávala pozor na vášnivý samečky. Fakt nemám chuť někde snášet vejce a pak zasednout na hnízdo! Když si vzpomenu, co to bylo za trapas, když jsem tuhle byla za kukačku a musela jsem se s vajíčkama vnucovat ostatním ptákům... Ted' v létě už je to lepší, zato na jaře... jedna neví, kam utýct. Ono stačí, že jim rozumím!

A že vyslechnu keců! Panebože! Lidi by měli být rádi, že jim nebylo dáno rozumět řeči ptáků. Když letí hejno špačků, slyší lidi jen rámus a štěbetání. Já slyším všechny ty drby, rádoby chytré řeči, názory, hádky a všechno, co si ta uřvaná čeládka povídá. Hrůza! Se sovama je to trochu lepší, ty nejsou tak ukecaný a taky jsem většinou v lese sama, my sovy jsme celkem individualisti. Ten sýček z toho borového lesíka je tedy trochu brepta, a hlavně děsnej negáč, pořád vidí všechno v tom horším světle... no, vlastně tmě, že. No jo, co taky čekat od sejčka, než že bude sejčkovat... Ale ostatní noční lovci jsou celkem v pohodě, už ve svém vlastním zájmu toho moc nenažvaní.

Bude pomalu ráno. Už brzo přijde svítání a proměna. Musím se dostat dolů. To bylo taky moc fajn, když jsem to onehdy nestihla a pak jsem šplhala z břízy jako blbec. Docela se tenkrát Jirka – to byl zrovna doma – divil, kde jsem – v noci a bez chlapa – přišla k tolika šrámům...

Jo, už je to tady. Modrá mlha. Rychle dolů!

SRPNOVÁ HÁDKA

Na okraji lesa ještě nebylo šero. Večerní slunce posledními paprsky klouzalo mezi stébly trávy jako prsty mezi vlasy a tvořilo dlouhé šrafované stíny. Polovysokou trávou mezi posledními stromy a okrajem pole kráčela dvojice mladých lidí. Z kadence a hlasitosti dialogu bylo znát, že se ti dva hádají. Jejich hlasy rozčilením stoupaly, až vyplašily několik lesních ptáků, kteří s křikem odlétli hlouběji do lesa.

„Hele, Petře,“ řikala zrovna unaveně dívka. „Nemáš svůj den. Já to chápu, ale tohle poslouchat nebudu! Jdu domů a až se uklidníš, tak přijď. Čau!“ Dívka byla asi dvacetiletá, pěkně zaoblená, oblečená v půvabných letních šatech a teniskách. Už na letmý pohled byla mimořádně krásná.

Vysoký vlasatý mladík ji chytil za rameno. Na nahých pažích mu hrály vypracované svaly. Vypadal ale spíš na to, že muskulaturu získal prací než ve fitcentru.

„Počkej, Kristo!“

„Na co,“ cukla ramenem a mávla dlouhými tmavými vlasy, jak se otočila k odchodu.

„Já jsem tě s ním viděl!“

„No jo,“ odfrkla Kristýna, otočila se nazpět a srazila mu ruku dolů.

„Říkám ti, že to byl vědec a ptal se mě na ptáky, *na ptáky*! A kromě toho je starej, motá se kolem mámy, ne kolem mě, říkám ti to po desátý, sakra!“

„Jo na ptáky, to ti tak věřím! Takovej dědek, taková nula, on se ti líbí nebo co?“

Krista protočila oči dnes už po několikáté. Chlapi jsou fakt jednodušší organismy, zvláště někdy...

„Ne, nelíbí!!“ zařvala. „A i kdyby se mi líbil, myslela jsem, že chodíme spolu!“

To ale neznamená, že jsem tvůj majetek, tak se laskavě uklidni! Ptal se mě na ptáky a nabízel mi spolupráci!“ Mávla rukou, když si uvědomila, jak hloupě její tvrzení vyznělo.

„No ještě lepší; a jakou? Máš spolupracovat s jeho ptákem nebo co??“

„Ty prase!“ Facka přistála, až to mlasklo.

Petr se na vteřinu zarazil, ale pak přiskočil ke dívce a chytil ji za ramena. Zatřásl s ní, až jí zuby zacvakaly.

„Co si to dovoluješ, děvko jedna?!“ Plesk, facka.

Dívka se chytla za tvář, vykřikla a Petr ji pustil. Krista, stojící v tu chvíli jednou nohou na kořeni stromu, ztratila oporu a rovnováhu, zakymácela se, máchla rukou do prázdna – a padla na záda. Bylo slyšet, jak zátylkem o něco tvrdě udeřila. Zůstala ležet se zavřenýma očima.

„Kristo! Miláčku!“ vystřízlivěl okamžitě Petr ze svého hněvu. „Kristo, proboha, probud' se!“

Krista ležela, tvář bílou jako papír. Ona nedýchá, nedýchá! Znova zatřásl bezvládným tělem.

„Kristo, sakra, vstávej!“

Vsunul jí ruku pod hlavu a strnul. Vzadu v dívčině týle mu zalilo dlaň něco teplého, vytáhl ji a vykřikl: ruku měl celou od krve. Ona je mrtvá, to je zlomenina spodiny lebeční, to je jasný! Viděl to ve filmu! S hrůzou v očích si utřel ruku do jehličí, vteřinu zaváhal, ale pak se otočil a utekl.

Vzlykal při tom.

Na kraji lesa se zarazil. Chvilí váhal, ale pak něco zamumlal a rozběhl se zpátky.

Nevšiml si, že na nejnižší větvi krajního smrku sedí krásně zbarvený lesní holub a pozoruje celou scénu očima jako korálky. Seděl tam už pár minut a viděl Petrův útěk i návrat. A viděl i to, jak dívku křísil a popleskával, až se dívka za chvíli pohnula, probrala a posadila a jak ji Petr s omluvami objal. Holub zahoukal a naklonil hlavu, pak zatleskal křídly a poodlétl.

CO SE STALO?

Co to je... já mám přece volno...?!!! ...kdo to zase zvoní? Jo telefon, hergot, kdo zase...

„Vránová, prosím... Jé, ahoj Sandro, co se děje?“ Snažím se nedávat hlasově najevo, jak mě kámoška dožrala tím, že mě probudila. Stačí, že se vidím v zrcadle u postele a konstatuju, že čučím jak vyvoraná myš. A ještě pořádně našťvaná.

„Cože, Kristýně?!“

Jsem v tu ránu vzhůru. Mohlo mě napadnout, že se kamarádka bude chtít svěřit s tím, s jakým raplem jedna z jejích dcer chodí. A že to udělá brzo ráno, jak už má Sandra dávno ve zvyku. Jenže ona mi říká něco jiného, než co jsem viděla. Jaká záchranka? Jaká amnézie? Roztrhaný šaty? Vždyť jsem na tyhle své vlastní holubí oči viděla, že se smířili, mluvila, byla při vědomí... No jo, ale ani moje nejlepší kámoška neví, jak to se mnou je, tak jen soucitně přitakávám a kladu příslušné očekávané otázky. Kdo jí to udělal? Neví... copak ho neviděla? No asi jo, ale vůbec na nic si nevzpomíná, naposledy si vzpomněla, že vycházela z baráku, ale neví proč. No hezký.

Sandra to ze sebe chrlí, zatímco já vzpomínám, jak jsem coby holub pozorovala, jak s ní ten kluk cloumá. Přece se pak smířili! Že by pak hádka pokračovala a on jí nakonec fakt ublížil? To se mi nějak nezdá. No, hlavně že ji nezabil, ve špitálu se o ni postarají. Ale kdo byl ten surovec? Nejspíš její kluk, kdo jiný by na ni žárlil. Neznám ho a nikomu nemůžu říct, že vím, jak vypadá. Má kluka? ptám se, jo, má. O ničem

neví, volala mu sama Sandra a ptala se, kde byl včera. Byl doma a Kristýnu neviděl, jsou rozhádaní. Hm. Použiju nejstarší detektivní úskok a ptám se:

„Ten její kluk, to je takový pomenší oplácaný typ? Blond, vid’?“ diktuju jí přesný opak popisu včerejšího žárlivce.

Sandra si odfrkne, div mi mobil nevyskočí z ruky.

„Prosím tě, s kým si ho pleteš? Vysokej, hubenej, vlasatější, tak trochu bohém. Vlasy má tmavý. Petr se jmenuje.“

V duchu se kámošce omlouvám za to, jak jsem ji obelstila. Ale já musím vědět, jak Kristýnin kluk vypadá. Něco mumlám jako odpověď a horečně přemýšlím, co mám s nabytou informací vlastně dělat. Protože ten kluk s ní v lese, to byl docela určitě ten její Petr, leda že by milá Kristýnka udržovala důvěrné známosti s více vytáhlými, vlasatými Petry bohémského typu. Vyloučené to není, ale znám Týnu jako docela fajn hodnou holku, na tu mi to neseď. A pokud to byl on – jako že byl – pak už v tuto chvíli Sandře lhal. A to je teda setsakra divný a podezřelý.

Dotyčnej Petr bude asi pěkně žárlivej. Ten onen, o koho v hádce šlo, je totiž docela určitě mimo hru. Je to Sandřin přítel Roman Zvěřina, ornitolog Akademie věd a je v našem věku. Rozhodně pokud je zamilovaný, pak do Sandry, a ne do Kristýny, ta si na něj naopak poměrně dlouho zvykala, i když je Roman docela v pohodě. Nebylo divu, Kristýna tátu milovala a když umřel, hodně špatně to nesla. Takový dítě pak bere jako zradu, když si máma najde někoho jinýho. Takže pokud spolu mluvili o spolupráci, šlo na sto procent o gesto smíru z Romanovy strany a snahu chovat se k dceři své přítelkyně jako k vlastní. Nic víc. A chudák holka teď kvůli blbosti leží ve špitále, neví, která bije ani co se s ní dělo. Já o tom něco vím, ale pomoci jí nemůžu.

Se Sandrou jsme střídavě bydlely a nebydlely v rodném městě, až jsme se asi před pěti lety sešly na stejné ulici a bydlíme asi pět domů od sebe. Je to tak akorát, když některá něco potřebuje a dost daleko, abychom se nemusely vidět, když nechceme. Pro Jirku je to samozřejmě teta Sandy a má ji dost rád, stejně jako já Kristýnku s Natálkou. Ale budít by mě kámoška zrovna nemusela. Tenhle její zvyk, sedět s telefonem v ruce už od rána, ten mě vytácel už v dobách, kdy místo mobilu používala k týrání okolí bakelitové sluchátko.

Sandra. Holka moje. Prý přátelství funguje jen mezi muži. Není to pravda! Se Sandrou se známe od školky a přátelíme se od prvního dne. Když nás pak život zavál každou jinam, pořád jsme o sobě věděly, i když jsme si vyměnily jen pár dopisů. Později, když už byla možnost sms a pak Whatsapp a dalších možností komunikace a kontaktu, psaly jsme si docela často a nakonec se sešly na stejné ulici. Myslím, že jsme byly rády obě stejně. Přátelství bylo obnoveno nebo spíš oživeno a od té doby jsme zase nerozlučná dvojka. Já blond, ona tmavá, já štíhlá, ona

baculka, já huba nevymáchaná, ona dáma... A přesto nebo právě proto si navzájem sedíme celý život.

Sandra byla dáma odjakživa. Už ve školce mě přitahovala tím, jak uměla nosit i obyčejnou školkovou zástěrku. To jí zůstalo, uměla a umí se oblékat. Odjakživa měla styl. Nebyla a není krásná, ale nějak si toho nikdy nikdo nevšiml. Nebyla a není štíhlá, ale pohybuje se s tak přirozenou grácií, že nikoho nenapadne považovat její kila navíc za nevýhodu nebo dokonce hendikep. Prostě odjakživa elegantní, solidní, korektní, spolehlivá. Já jsem proti ní vždycky působila trochu jako divoženka. I mně to zůstalo. Stále rozevlátá, se spoustou nápadů v hlavě, která většinou potřebuje kadeřníka. Zatímco Sandra je strom s pevnými kořeny, mně říkala máma, že jsem jak sakura ve vichřici, že životem pořád tak nějak poletuju. Kdyby věděla, že poslední dobou i doslova...

Má toho holka – tedy jako Sandy – taky dost za sebou. Ona, duše dobrá, měla pořádně naloženo.

Odjakživa milovala děti, ale osud jí dopřál donosit jen jedno těhotenství – zato ale hned dvojčata, tmavou Kristýnku a rusovlasou Natálku. Bylo z toho v porodnici trochu pozdvižení, podobná kombinace se u dvojčat vyskytuje zřídka. Sandy byla šťastná a jak vím, toužila po dalších dětech. Jenže přišla další rána osudu. Její milovaný Jiřík, po němž má můj syn jméno, těžce onemocněl. Bojoval s tím zatraceným klepetnatcem statečně a dlouho, ale nevyhrál. Po jeho odchodu se Sandra sesypala a dlouho marodila. Když pak zase byla schopná najít si jiného partnera, bylo už na další děti pozdě. A tak se ta moje holka smířila s tím, že další děti mít nebude a o jiné mužské už valně nestála. Až do té noci na diskotéce, kam jsem se já jaksí nedostavila...

Moc jí to přeju. Dvojčata sice zpočátku trochu trojčila, protože si nedokázala představit, že doma bude někdo jiný než táta, ale jsou to holčiny rozumné a nakonec to vzaly. Hlavně když viděly, jak je máma šťastná...

No nic, Krista je teda v nemocnici s otřesem mozku, tržnou ránou a nějakými dalšími zraněními, ale dohromady jí nic moc není, zaplatřpámbu, akorát si nemůže vzpomenout, co se stalo a kdo jí to udělal...prý ani neví, jak se v tom lese octla. Já bych věděla, ale i kdyby se mě zeptali (a oni se nezeptají, proč by taky měli) – nemohla bych jim říct, co jsem viděla. Kromě toho – viděla jsem jen část! Pak jsem odlétla, ale zřejmě se muselo ještě něco stát. Ale co?! Měla bych to příležitostně zjistit, ačkoli... Svědectví holuba by u soudu zřejmě nemělo příliš váhu a svědčit jako ženská? Těžko by mi soud uvěřil, že jsem tam byla a oni si mě nevšimli. Ještě by mě obvinili z krivého svědectví a napařili mi pokutu

nebo co se za to dává. Nic, holka, Krista si bude muset vzpomenout. Ale beze mě.

VÝSLECH V NEMOCNICI

„Tak vy říkáte, že jste utrpěla úraz, ale že si vůbec nevzpomínáte, co bylo předtím?“ řekl oficiálním tónem (do něhož se nutil) strážmistr Josef Houda, zvaný už od dětství Houdini dle svého zvyku zmizet vždy, když byla nějaká nepříjemná práce. To ale platilo spíš doma; v práci si takový přístup dovolit nemohl, i když si svou přezdítku přinesl s sebou. A kromě toho to vypadalo, že tahle práce by mohla být naopak z těch příjemnějších.

„Ano“, řekla dívka s bledou tváří a tmavými vlasy, které kontrastovaly s bělostí nemocničního lůžka. „Vzbudila jsem se, bylo mi hrozně špatně a z hlavy mi tekla krev. A taky jsem měla...“ sklopila oči a téměř se začervenala, „...měla jsem roztržené šaty... tady...“ neurčitě si obkroužila rukou oblast prsou.

„No a co jste dělala, když jste se vzbudila?“ ptal se dál strážmistr, který se marně snažil nepozorovat pohyb dívčiny ruky, byl totiž ještě mladý. Odvrátil pohled a neklidně ťukal prsty na okraj židle, jako by hrál na klavír.

„Probrala jsem se přece až tady! Vůbec jsem si nemohla vzpomenout, co se stalo. Doteď si nemůžu vzpomenout, to jsem vám říkala už několikrát!“

„A nemohla jste si to udělat sama? Totiž... úraz nebo tak,“ zakoktal se strážmistr.

Kristýna se opovržlivě uchechtla koutkem krásně tvarovaných úst.

„To jako že jsem si sama roztrhla výstřih?“ povytáhla obočí. Houda sklopil hlavu a předstíral intenzivní zápis výsledku. Zdálo se, že dotyčná oblast dekoltu a krásně vykrojená ústa odvádějí jeho pozornost více, než bylo obvyklé a rozhodně jinam, než bylo žádoucí.

„No, to je pravda,“ uznal nakonec.

„Já bych to ani nehlásila, když ani nevím, co se mi vlastně stalo... to máma, no...“, pokrčila výmluvně rameny. „A tady v nemocnici taky říkali, že se to musí hlásit.“ Umlkla a pozorovala strážmistra krásnými temnými očima, dosud obkrouženými tmavošedými stíny utrpení a únavy.

Před sebou viděla hubeného mladého muže, který nevypadal tak docela hrozně, až na ty rezavé vlasy. Jediný zrzavý tvor, u kterého Kristýně barva vlasů nevadila, byla její sestra Natálka. Jenže Nat měla

hřívu barvy rudého zlata, kdežto tenhle strážmistr měl na hlavě hnízdo ostře rezavých vlasů, navíc nad čelem zvláště rozčepýřené, jako by mu do tváře stále foukal vítr. I tak by za normálních okolností nejspíš stál za pohled a možná i za chvilku cvičného flirtu, pro tuto chvíli ale Kristýna neměla na něco takového sílu ani náladu.

Jéžíšmarjá, pomyslel si strážmistr Houda, no to mi ještě chybělo. Pojeb od šéfa, doma máma vyšiluje, že nejsem skoro vůbec doma a teď ještě poškozená s amnézií. A zrovna to musí být dcera paní Hořejší, naší hodné sekretářky! Že já blbec za toho Vávru tu šichtu bral...! Nemohl jsem ty dvě hodky dosloužit s obvyklým množstvím manželských hádek, krádeží kol a ztracených šrajtoflí? Aby to čert vzal! Kdyby hergot aspoň nebyla taková kočka! To si přímo koleduje o to, aby jí udělal kdokoli cokoli! Měla vlastně štěstí...

Protřel si oči a nahlédl znova do lékařské zprávy. Vyvrknutý kotník, povrchní škrábance na prsou a pažích, hluboká tržná rána v zátylku, otřes mozku. Roztrhané šaty. Žádné znásilnění, jen bezvýznamné hematomy. Jak věděl, oloupena taky nebyla. *Tak tomu už vůbec nerozumím. Nejspíš nezdařený pokus o znásilnění. Ale že by na to zapomněla?!*

Všiml si jizvy ve vlasech na dívčině spánku.

„Tohle zranění jste si taky způs... to se vám stalo taky při tom... incidentu?“ zeptal se a ukázal diskrétně na Kristýnin levý spánek. Poškozená mu věnovala pohled tak pohrdavý, až se Josef Houda zastyděl. *Ty jsi přece vůl jak anděl, člověče. Vždyť to už je dávno zahojené...*

„Máte... ehm, přítele?“ otázal se potom poměrně opatrně.

„Jo“, kývla, „Petra.“

„Jak dál?“

„Petra Janíka.“

„Byl včera s vámi?“ *Jestli jo, tak je to jasný, normální milenecká hádka, udeříme na panáčka a máme to v kapse...*

„Já nevím,“ vzdychla. „Já nic nevím. Pamatuju si naposled, že jsem vycházela z baráku a potkala jsem sousedku -“

„Neříkala jste jí, kam jdete a s kým?“ vpadl strážmistr.

„Těžko, to je krá... totiž, ta není sympatická a je to drbna... ale zeptejte se jí. Paní Novotná od nás z baráku.“

„Zeptáme,“ kývl Houda. Nechal si nadiktovat ještě jméno a adresu Petra Janíka a když za ním zapadly dveře pokoje, zhluboka si povzdechl. *No, musí se to rozjet, výslech toho jejího přítula, té drbný sousedky a tak dále jak zvykle. Mno jo, jdeme na to, řekl si odevzdaně. Stejně to bude ten kluk.*

DOUPŇÁKOVO TAJEMSTVÍ

Sice jsem obvykle nechtěla být po noční holub, ale tentokrát se to docela hodilo. Dokonce jsem tomu i trochu pomohla. Mohla jsem si aspoň zaletět k tomu lesu a zjistit, co se tam vlastně stalo.

Zpočátku šlo všechno dobře. Bylo sluníčko a teplo, ne moc horko, letělo se krásně. Po pár dotazech jsem našla jednoho doupňáka, který u toho byl.

Sedli jsme si na větev na kraji lesa a kamarád mi to vyprávěl. Jedno bylo jasné: po smíření se ti dva rozešli v dobrém. V dobrém!

Uvažovala jsem nahlas.

„Jestli jsem to správně pochopila, je docela možný, že ta dívka nebyla tak vážně zraněná, jak to vypadalo ze začátku. Ten kluk zpanikařil, když zůstala ležet. Kdoví, jestli vůbec byla bez sebe. Když otevřela oči, začal se jí omlouvat a nabízet jí ošetření a sanitku a já nevím co ještě. Bodejť by ne, měl špatný svědomí, že ji málem přizabil, i když to vlastně byla jen náhoda. Ona s ním pak normálně mluvila, na zátylku měla tržnou ránu, to zase vím odjinud. Hnusnou, ale tržnou, žádnou zlomeninu spodiny lebeční, jak on si myslel! Usmířili se, on jí dal na to kapesník a pokračovali spolu kolem lesa na tu polní cestu tady a pak domovu. Ale co bylo potom?“

„Potom se rozloučili,“ pokračoval kamarád doupňák. „On jí zřejmě nabízel doprovod, ale ona odmítla. Přece jen měla ránu kvůli němu, i když jí to sám neudělal, jak říkáš. A tak se asi trochu zlobila, jak to lidi dělají a šla sama domů – on taky sám jinudy, asi hnízdí... totiž bydlí jinde. A když už on byl pryč, potkala ještě někoho. No, potkala, vlastně to vypadalo spíš, že...“

BUM!

Jako blesk z čistého nebe padl mezi nás jestřáb, chňapl pařáty doupňáka a byl pryč, než jsem stačila pípnout. Fujtajbl! Málem se mi srdce zastavilo, jak jsem se lekla. A málem se mi zastavilo podruhé, když jsem ucítila, jak se pode mnou větévka láme.

Tím leknutím jsem se totiž bez přípravy proměnila zpátky! Sotva mi to stačilo dojít, ozvalo se křřřrup! a já jsem letěla po hubě dolů. Bůh buď pochválen za měkkou lesní půdu! Ta větev, co mi následně spadla na kebuli, ovšem už tak měkká nebyla. Určitě je dobrý vědět, že se leknutím může zpětná proměna urychlit, ale kvůli tomu si snad nemusím vytahovat z dekoltu šišky...

Když jsem z nosu vysmrkala všechno jehličí a jednoho dva mravence, popadl mě vztek. Jen počkej, ty prevíte, takhle mi zkazit pátrání! Já si tě najdu, až budu příště káně nebo orel, a to si za rámeček nedáš, co ti zahvívám! Teď vím pendrek, co se přesně stalo! Ale jedno bylo jasné:

Petr Janík je v tom na 99 % nevinně. Ano, Kristýnka upadla kvůli hádce s ním, ale on to přímo nezavinil, to jsem viděla sama. A ty další úrazy, ty už musel způsobit ten někdo druhý, koho potkala. Nebo spíš... Co tím nebožtík doupňák myslel, tím *nebo spíš*...? Že toho člověka nepotkala, ale... ale co?

Zatracenej jestřáb!

WhatsApp Natálky a Kristýny

N. hoj ségra, jak je? Jsi v pohodě? Psala mi máma, ze tě někdo přepadl nebo co?

K.: no asi jo, já si to vůbec nepamatuju.

N: to jako fakt nevíš? A stalo se ti něco?

K: měla jsem otřes mozku, proto mám ztrátu paměti, taky jsem měla nějaký další rány, to jsem si prej nemohla udělat sama, při pádu nebo tak. Ale už jsem v poho.

N: A co Petr?

K: no to je právě ten průser, ono se mi to stalo v době, kdy prý byl se mnou a policajti ho samozřejmě podezřívaj.

N: no ty krásu a co ty, ty nevíš, jestli to byl on?

K: no to nevím, já si fakt nic nepamatuju, naposledy jak jsem vyšla z baráku a víc ne.

N: takže vlastně ani ty si nemůžeš být jistá.

K: no přesně, moc mi to teda nepomáhá a zatím se nemáme ani vídat. On prý tvrdí, že se mnou nebyl, když se mi to stalo a já sama taky nevím, jak to bylo. Prej jsme se pohádali, nevím nic, prostě nic. Jako můžu mu volat nebo psát, to mi zakázat nemůžou, ale já ani nevím, jestli chci, protože prostě nevím. I když mu spíš věřím.

N.: no to je peklo, a co jinak?

K: ale dobrý, brzy mě pustěj, máma říkala, že mám odpočívat a možná si vzpomenu, taky občas policajti něco chtěj, hlavně ten mladej strážmistr, ten má nějak víc otázek než celá kriminálka dohromady.

N: a heleme se...

K. ale houby. Je docela milej, ale není to můj typ, je to takový ucho. A zrzavej! Jenom mi furt volá :-) Horší je to s Karlem, víš kterého myslím?

N: no Prochazka, Průša nebo jak se jmenoval, tobě se líbil?

K: Průcha, jo to je on. Ale vůbec ne, je to takovej hnusák celkem... Holky na něj docela letěj, ale nechápu proč.

N: jo to byl ten slizounek hezounek jj pamatuju se a co je s ním?

K: před časem tu furt voprúzoval, tak jsem ho vyfakovala a dal pokoj, ale teď se zase začíná ukazovat. Máma je doma, má něco s nohou, tak toho blbec využívá a nosí jí prej nákupy. Snaží se ji oblbnout, debil. I tady už byl a furt se mě vyptával na tu nehodu...

N: tvl to je dement, vyhoď ho a vymalováno. Musím na přednášku, zatím papa a ozvi se zase. Jestli budeš ještě ve špitálu, až přijedu ze školy, stavím se za tebou.

K.: snad už budu doma, ale dík, papa.

JAK TO TENKRÁT ZAČALO?

Jak já nesnáším noční... ale aspoň je klid. Stařečkové a stařenky sladce spinkají, utlumeni a obluzeni chemickými spánkotvůrci. Já si dělám noční práci (není pravda, že noční sestra nemá co dělat, protože papírování je ve dne i v noci víc, než velí zdravý rozum) a při tom přemýšlím nad tím, nad čím jsem přemýšlela už stokrát, a ještě stokrát budu... A taky vzpomínám.

Křestní jméno Linda, příjmením Vránová, těší mě. Věk nic moc... skoro už pade. Povoláním zdravotní sestra na LDN.

Linda Vránová. Uznávám, že pokud se něco takového mělo někomu stát, pak já jsem se svým jménem ideální obět'. Linduška lesní, to je totiž roztomilý lesní ptáček. Říkával mi tak ex, než zdrhnul za dívčinou, která sice nemá ptačí jméno, zato ale nohy jako čáp, šíjí jako labuť a inteligenci dronte mauricijského (ano, to je dodo neboli blboun nejapný). Budiž jí, husičce, nastávající manželství s mým bývalcem lehké.

A kdy to tedy vlastně začalo? Hned po rozvodu? To ne. Určitě ne hned. Když jsem si prošla nezbytným peklem a začala zase normálně spát, mívala jsem ptačí sny. Lítala jsem vysoko nad krajinou a pozorovala krajinu z ptačí perspektivy. Jenže tenkrát nejspíš nebyla na vině kletba či co mě to vlastně postihlo, nýbrž dávka antidepresiv, kterými mě štědře zásoboval známý psychiatr doktor Slimák. Bylo to jednou a naposledy, kdy jsem využila protekce u něj; když začaly ty proměny, už jsem se mu nesvěřovala. Byla jsem v blázinci na praxi a netoužila jsem se tam dostat jako pacientka. A už vůbec ne jako pacientka s občasným hostováním v tamějším zookoutku.

Pak byl nějakou dobu klid, sny odešly a nic se ještě nedělo. Když to přišlo poprvé, Jirka byl právě na prázdninách v cizině a já jsem měla tím pádem po dlouhé době volno – od rodiny i od práce. Rozhodla jsem se ho tenkrát využít tak, jako spousta žen v mé situaci a vyrazit někam ven, mezi lidi. S kamarádkou Sandrou jsem byla domluvená, že se možná stavím, ale neslibovala jsem radši nic. Stávalo se mi tehdy docela často, že jsem během volna únavou odpadla, vytuhla na gauči a už se mi nikam nechtělo. Ten den jsem ale byla rozhodnutá Sandře zavolat a společně šoupnout škrpálem v některé z místních diskoték.